

ADRIANA KÓBOR

Arancsacsar

Ártatlanság ad libitum. Napjaim szüzessége:
dzsúsz ajkaid között – **ajkak**, *beszélnek* –
ötven pillangó raklapon,
az ablakok és a mókusok a vezetékeken:
magasfeszültség tengeri korzón.
A Phone House (Fónház),
ahova a *bekarcolt* mosógépet visszük.
A lóbabok, amiket lelkesen legel
aphis fabae, a **lóbabetű**, napjaink,
a mi napjaink, hosszú-unalmas tündérmese.
A ruhák, amik épphogy érzik a
karokat, amik felaggatják őket,
mint fiatalok akasztják
maguk, *falakra* —
egy Citroen a **fal** mellett, Berlingo,
Alfa Mito és *az algák az itatók mélyén*,
a narancsfacsaró amit **ebayen ajánlottam** neked,
a legrosszabb lé, a legbénább epizód során,
a tévé, **FOLYT.** nem köv. –
vándorlegeltetés, la transumanza,
a távoli Toszkána, ami
összezavarja a szalagokat,
és ellehetetleníti bármiféle új *avatóját*.
Lelkesen a **Joy Division** ritmusán,
minden számból eltűnik egy nulla,
míg minden szám, amit magamban tartottam,
ki nem **nyiffan**.
És várom, hogy végezze dolgát a kutya
aki hátam mögött szökésre vált
és mások leveleit
nyitogatja joggal.

Én végeztem.

Nektárnyitó, az életmű *egészt* teszi ki ez a mű.

Soksokév rontás,
újrágondolások,
az ajkak vándor-
legeltetése, szer-
elemszavak, aro-
mák, amik nem tudnak a *komorbid* betegségről
amiben kimúlt párnapos kiscsirke. Mezőn.

Tüdőbénulás. Ezekkel a napokkal
fizetek meg, neked,
azt a vándorló kint, és éjfél előtt megrendelem
„a tárgyat” – *l’oggetto* –,
mielőtt még *megugatnának* vulkánok,
a láz szeretett folyamat-krémésében.

Önkényesen választott magánhangzóktól sújtva,
amik beolajozzák a testet, a vadon nővő
narancsok oligoszacharidjai *a szájban*.

Kifacsartan és némán – **nomád szavak**,
rendszeretlenül.